

[Aksel Møller.]
 af kreditten er identisk med arbejdsløshed. Det forekommer mig, at denne vanetænkning hos den højtærede handelsminister trænger til en modsigelse, og jeg skal nu prøve på at vise ham, at det ingenlunde er det konservative folkepartis opfattelse, at den politik, som partiet ved gentagne lejligheder har lagt frem for det høje ting, skulle føre til arbejdsløshed. Naturligvis er det givet, at den vil føre til en større smidighed på arbejdsmarkedet, at den vil tage spidsbelastningen af den voldsomme efterspørgsel, der i dag er efter arbejdskraft, og som i øjeblikket er et af de farligste slag imod effektiviteten i landets produktion og muligheden for at gennemføre det genopbygningsværk, som den høje regering til stadighed mener at have patent på at være talsmand for:

Se, virkningerne af den konservative kreditpolitik vil naturligvis først og fremmest være en forhøjelse af renten, men en forhøjelse af renten vil ikke, som man almindeligvis fra socialdemokratisk side vil hævde, vise sig i større produktionsomkostninger — vel i større produktionsomkostninger for den enkelte virksomhed, men i lavere omkostninger for samfundet, fordi der sker en frasing af de urentable virksomheder. En sådan politik ville forøge den tilgang af arbejdskraft, som de effektivt arbejdende erhvervsvirksomheder i dag forgyves søger efter, og den ville forbeholde råvarerne for netop de virksomheder, der havde mulighed for at få mest ud af dem. Det afgørende er ikke i sig selv ordet beskæftigelse, thi i så fald ville nødhjælpsarbejder jo altid være fuldt tilfredsstillende, men det afgørende er, hvad man beskæftiger de beskæftigede med. Danmark må i særlig grad være opmærksom på denne side af problemet og må sikre, at der til rentabel og nødvendig produktion her i landet findes en stadig tilgang af arbejdskraft.

Jeg tvivler ikke om, at den høje regering er opmærksom på denne side af beskæftigelsens betydning; men det karakteristiske for den er, at den vil løse denne opgave igennem planøkonomiske indgreb. I det hele taget mener jeg ikke, at den høje regerings forhold til beskæftigelsesproblemet tåler en nærmere analyse. Der er næppe nogen af de højtærede ministre, som vil bestride, at forudsætningen for, at vi kan opretholde en høj beskæftigelse, er, at vi til stadighed er konkurrencedygtige, men sålænge den høje regering fører de billige penges politik, ligger der et sådant pres på priser og lønninger, at konkurrence-

evnen er faldende. Hvad nytter det at rationalisere vore virksomheder, når udgifterne ved at drive dem vokser hurtigere end gevinsten ved rationaliseringen? Konsekvensen af dette må blive, at store dele af de kapitaler, det danske samfund i de senere år har anbragt i erhvervslivet, vil være tabt, og at arbejdsløsheden altså vil indhente os trods regeringens benægtelse deraf. Man må nemlig ikke glemme, at det forslag, vi står overfor i dag, som den højtærede handelsminister lagde os på sinde at vedtage, forslaget om tilbageførsel af varer fra friliste til bunden liste, dybest set er udtryk for, at vi ikke formår at konkurrere, at vore produktionsudgifter ikke er tilpasset verdensmarkedets vilkår. Havde de været det, havde der næppe været nogen tvivl om, at dette forslag til beslutning havde været ganske overflødigt. Der er også på dette område en åbenbar inkonsekvens mellem regeringens tale om genopbygningen og den politik, den fører. Så længe presset på omkostningsniveauet bliver ved, tallet være de billige penges politik, vil produktionens effektivitet være ringe. Vi har endnu ikke nået førkrigstidens effektivitet. Dette er et af de mange negative resultater af det inflationspres, regeringens pengepolitik har ført med sig. Hvis den højtærede handelsminister mener, at vi skal producere os gennem vanskelighederne, sådan som han sagde i eftermiddag, beder jeg ham om at huske, at produktionen for at være vellykket skal ske til priser, der kan friste de fremmede købere.

Vil de forslag, som er blevet forelagt i dag, da løse den opgave, som vi er stillet overfor? Det første forslag drejer sig om en forøgelse af restriktionerne. Hvordan man end ser på det, betyder forslaget til beslutning en udvidelse af regeringens indgrebene, en fortabelse af genvunden økonomisk frihed. De varegrupper, som i fremtiden skal være underkastet importregulering, er praktisk talt alle uundværlige varer for produktionen. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen har krav på et svar på sit spørgsmål om, hvilken virkning denne politik vil få på regeringens beskæftigelsespolitik. Den begrænsning af vort lands valutaforbrug, som også vi finder er nødvendig, og som vi ville have opnået ved formindsket likviditet, altså ved et finere sigte, vil regeringen opnå ved påny at lade hr. kontorius skønne om importbevillingernes fordeling.

Medens vi vil lade rentabiliteten, altså konkurrenceevnen, afsætningsmulighederne, således som de ansues af producenten og købmanden, bestemme, hvem der skal